

ЕДИНЪ АБОНАМЕНТЪ ЗА „СВѢТУЛКА“

Презъ есенъта на 1913 година бѣхъ вече ученикъ въ четвърто отдѣление. Презъ първитѣ седмици азъ

изчетохъ нѣколко пжти новата си читанка и комай цѣлата я научихъ наизустъ. Искахъ да чета нѣщо ново, интересно, но нѣмаше какво. Двайсетината книжки отъ старото списание „Звездица“, които учителѣ ни раздаваха, сжщо така отдавна бѣха изчетени. И ето, единъ день учителътъ подаде една шарена книжка на моя другаръ и братовчедъ Митко. Това бѣше истинско чудо — за пръвъ пжтъ научихъ, че човѣкъ може да получава постоянно нови и крайно интересни книжки, стига да плати абонаментъ. А кой

е платилъ абонамента за Митко? И коя бѣше тая книжка?

— „Свѣтулка“, — показва я Митко. — Татко ме абониралъ.

Митковиятъ татко бѣше фелдшеръ. Той имаше повече пари и за това го е абониралъ. Но и азъ ще поискамъ отъ дѣда, може би ще ми даде.

Три дни дебнахъ, три дни се свивахъ, докато да поискамъ два лева. Два лева — толкова бѣше абонамента на „Свѣтулка“. Но дѣдо заклати отрицателно глава.

— Гледай си читанката, други книги не ти трѣбватъ. — рече и отсѣче дѣдо. — Ще си оставишъ уроцитѣ,

Азъ се захлехъ, че ако ме абонира за „Свѣтулка“, два пжти, три пжти по-добре ще си уча уроцитѣ, но дѣдо махна съ ржката:

— Не може, като порастнешъ...

Като порастна ли? Че не съмъ ли вече голѣмъ? Та Митко да не е по-голѣмъ отъ мене?...

И ето, решихъ самъ да си събера два лева. Бѣше трудна работа, но азъ започнахъ да събирамъ стотинка по стотинка. Обикновено на именни дни декламирахъ стихотворения предъ гоститѣ и тѣ ми даваха по нѣкой